

„Tarryn Fisher ezúttal a humorral
színezett, érzékeny oldalát
mutatja meg...”

– Willow Aster

F*CK Love

Kapd be, szerelem!

fine
selection

TARRYN FISHER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

T A R R Y N F I S H E R

F*CK
Love

Kapd be,
szerelem!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Azoknak, akik utálnak.

Kapjátok be!

* 1 *

#miafranc

– VELEM KELLENE JÁRNOD.

Mit mondott? Meghökkenek, biztosan rosszul hallottam. Áthajol az asztal fölött, miközben a párpajaink tőlünk alig hat méterre sorban állnak a kajánkért.

– Te meg én – mondja. – Nem mi és ők.

Pislogva rámeredek, majd rájövök, hogy csak viccel. Felnevetek, és visszatérek a magazinomhoz. Igazság szerint, nem is magazin. Matematikai folyóirat, mert ennyire király vagyok.

– Helena... – Nem nézek fel azonnal. Félek. Mert ha felnézek, és kiderül, hogy mégsem viccelt, minden megváltozik.

– Helena! – Megérinti a kezemet. Összerezzenek, és elhúzódom tőle. A székem rémes csikorgást hallat, mire Neil felénk pillant. Úgy teszek, mintha leejtettem volna valamit, és lehajolok. Az asztal alatt a cipőnket és a lábunkat találom. Meg egy kék zsírkrétát: a lábam előtt hever. Felkapom, és felegyenesedem.

Neil a sor elején áll, éppen az ebédünket rendeli, és a legjobb barát-nőm pasija a válaszmra vár, a tekintete több mint gondterhes.

– Te részeg vagy? – sziszegem. – Mi van veled?

– Nem – feleli, de nem tűnik túl magabiztosnak. Csak ekkor veszem észre, milyen borostás az arca. A szeme körül sárgás a bőr. Lehet, hogy nehéz időszakon megy keresztül? Az élet néha olyan fos-talicska.

– Ha ez valami vicc, akkor nagyon kellemetlen helyzetbe hozol – magyarázom. – Della azonnal itt lesz. Mi a franc bajod van?

– Csak tíz percem van, Helena – mondja, és a kék zsírkrétára pil-lant, ami a kezünk mellett hever az asztalon.

– Tíz perced, mire? Ömlik rólad a víz – állapítom meg. – Beszed-tél valamit, vagy belőtted magad? Mégis milyen drogtól izzad így az ember? Kokaintól vagy herointól?

Azt akarom, hogy Della és Neil visszaérjen. Azt akarom, hogy minden visszatérjen a normális kerékvágásba. Megfordulok, hogy lássam, hol tartanak.

– Helena...

– Ne mondd így a nevemet! – Remeg a hangom. Fel akarok állni, de Kit megragadja a zsírkrétát, majd a kezemet.

– Nincs sok időm. Engedd, hogy megmutassam!

Mozdulatlanul ül, de a szeme egy sarokba szorított állatéra emlé-keztet: rémülten, kétségbeesetten csillog. Még soha nem láttam ilyen-nek, de tekintve, hogy Della csak néhány hónapja jár vele, ebből nem vonhatok le messzemenő következtetéseket. Valójában nem is ismer-em ezt a pasast. Akár valami drogos is lehet. Megfordítja a kezemet, hogy tenyérrel felfelé nézzem, én pedig hagyom. Nem tudom, miért, de hagyom.

A tenyerembe teszi a zsírkrétát, és összezárja az ujjaimat.

– Kérlek, mondd ki hangosan: Mutasd meg, Kit! Kérlek, mondd, Helena! Mert félek attól, mi történik, ha nem teszed.

Mivel valóban elég rémültnek tűnik, kimondom.

– Mutasd meg, Kit! – Aztán hozzáteszem: – Talán tudnom kellene, hogy mi ez az egész?

– Azt senki sem tudhatja – feleli, aztán minden elsötétül.

Amikor magamhoz térek, megpillantom Kitet. Sajog a fejem, és a nyelvem a szájpaplásomra tapadt. Biztosan elájultam. Bár ilyesmi még soha nem fordult velem elő. Felülök, de ahelyett, hogy a Bread Company padlóján találnám magam, egy kanapén fekszem. Szép kanapé, mintha egy IKEA-katalógusból rendelték volna. Méregdrága finom velúrbőr kanapé. Megkaparászom, aztán kinyújtom az ujjamat. *Velúr.*

– Neil? – Felülök, és körülnézek. Lehet, hogy bevittek az üzletvezető irodájába? Milyen kínos. Elég puccos kanapé egy üzletvezetőnek. – Kit! Mi történt? Hol van Neil?

– Nincs itt.

Felállok, de kissé túl hirtelen, ezért megszédülök. Visszaroskadok a kanapéra, és a térdemre fektetem a fejem.

– Kérlek, hívd ide Neilt! – Orrhangon beszélek. Amikor felpillantok, még mindig Kit farmerét látom az orrom előtt. Nem indult el Neilért. Nagyot sóhajt, és leül mellém.

– Neil Barbadoson van, nászúton.

– Talán feleségül vett valakit, amíg visszajött az asztalunkhoz? – sziszegem dühösen. Befejeztem ezt a játékot. Dellának nincs ki mind a négy kereke, ha ezzel a fickóval kavar. Drogozik, vagy dilinyós, esetleg mindkettő.

Kit megköszörüli a torkát.

– Igazság szerint, ez már a második házassága. Egy ideig te voltál a felesége.

Elkerekedik a szemem. Amikor Kit megpillantja az arcomat, elhúzza a száját.

Egy gyerek szalad be a szobába, és beugrik az ölembe. Döbben-ten hátrahőkölök. Nem szeretem a gyerekeket; koszosak meg hango-
sak, és...

Kér tőlem egy szendvicset.

– Hé, pajtás! Majd én megcsinálom. Adjunk anyunak egy percet!
Mi a franc?

Öt másodperc múlva már egy sarokban pislogok. Kit és a kis fickó kimentek a szobából. Hallom a hangjukat; éles és boldog. A bútor-
katalógus-szoba. Amerre nézek, tengerészkéket látok. Tengerészkék
képkeretek, tengerészkék rongyszőnyeg, buja páfrányokkal teli tenge-
részkék virágládák. Az ablakhoz sétálok, és meg vagyok róla győződ-
ve, hogy mindjárt megpillantom a Bread Company parkolóját. Le-
het, hogy átvittek a Pier One-ba. Ám ehelyett egy csinos kis kert tárul
elém. Bütykös tölgyfa áll a közepén, a tövébe fehér kavicsokat szórtak.

Hátrálni kezdek az ablaktól, és nekiütközöm valaminek. Kit az.
Megragadja a karomat, nehogy elveszítssem az egyensúlyomat. Viszket
a bőröm, ahol hozzám ér. Allergiás vagyok a dilinyósokra.

– Hol a pokolban vagyok? – kérdezem, és eltolom magamtól. –
Mi folyik itt?

– A házadban vagy – feleli Kit. – Sycamore Circle 214. – Majd némi
jelentősegteljes hallgatás után hozzáteszi: – Port Townsend, Washing-
ton.

Felnevetek. Bárkinek a műve ez az egész, jól ismer. Kikerülöm
Kitet, és futni kezdek. Az étkezőből hatalmas, tágas konyha nyílik.

Az ablakokból valami vizet látok, fodrozódik a felszíne az esőtől. Belebámulok az esőbe, amikor egy vékony, selypítő hang azt kérdezi:

– Mit nézel?

A gyerek az. A konyhaasztalnál ücsörög, és egy szelet kenyeret töm a szájába.

– Ki vagy te? – kérdezem.

– Thomas. – Ahogy kimondja a nevét, nyálas morzsák repülnek ki a szájából, beterítik az egész asztalt.

– Thomas ki? Mi a vezetéckneved?

– Ugyanaz, mint apué, de nem ugyanaz, mint a tiéd – közli tárgyilagosan.

Bizseregni kezd a bőröm.

– Thomas Finn Browster. Téged pedig Helena Marie Conwaynek hívnak.

Diadalittasan a levegőbe bokszol. *Browster!* Neil vezetéckneve.

Hallom, hogy Kit a hátam mögött van, és amikor megfordulok, látom, hogy a hűtőnek támaszkodik, és a homlokát ráncolja.

Amikor meglátja, hogy észrevettem, a szájához emeli az ujját, aztán a kisfiúra pillant.

– Van még egy – közli.

– Még egy mi?

– Gyerek. – Ellöki magát a hűtőszekrénytől, és elindul felém. Hirtelen feltűnik, hogy a halántékánál őszi, és a szeme körül szarkalábak éktelenkednek. Egyáltalán nem úgy fest, mint *az* a Kit a Bread Companyből.

Egy szoba elé vezet, és kinyitja az ajtót. Gyerekszoba. Apró fej és pelyhes, fekete haj. Belenézek a kiságyba, a szívem hevesen kalapál.

– Azt mondtad, Neil nászúton van, de ő még csak csecse...

– A mi gyerekünk.

Nyelek egyet.

– A tiéd és az enyém?

– Igen.

A szívem őrült zakatolásba kezd. Érzem, ahogy minden vért az agyamba pumpál.

– Csak nem vagy valami időutazó?

Kit – most először – elmosolyodik. Mély rovátkák bukkannak fel az arcán, mintha sokat nevetne. Vicces, mert nem rémlik, hogy látam volna mosolyogni. Mindig olyan komolynak tűnt, hiszen Della éppen ezt szerette benne. *Della*.

– Hol van Della? – Szent ég! Gyerekem van a pasijától! Lepillantok a kezemre, de nem látok jegygyűrűt.

Kit kísétál a szobából. Vetek még egy pillantást a kicsire, aztán követem.

Amikor kilépünk a folyosóra, Kit óvatosan becsukja a gyermekszoba ajtaját.

– Úgy mondanám, hogy nem vagyunk beszélő viszonyban vele – feleli.

Összeszorul a szívem. Dellával több mint tíz évig voltunk barátok. Kit észreveszi a szomorúságomat, és lesüti a szemét.

– Ez csak egy álom – jelentem be. Kit megrázza a fejét. Belepillantok a háta mögött lógó súlyos, aranyozott tükörbe. Rövid a hajam. És melírozott. – Nem, inkább rémálom. – Felemelem a kezem, hogy megtapogassam a fejemet. – Úgy nézek ki, mint egy anyuka.

– Mert anyuka vagy.

Ebben a párhuzamos világegyetemben, időutazásban vagy álomban anyuka vagyok. De a fejemben csak Helenaként élek. Aki gyermektelen és feszes hasú. És ez itt, előttem Kit. Az a fickó, akit a legjobb barátnőm a „nagy ő”-nek gondol. Egyszerűen lehetetlen, hogy

bármikor *úgy* tekintenek rá. Ránézek, és megpróbálom más fényben látni. Semmiben sem hasonlít Neilre. Köpcös, és kissé borostás. Neil borotválta a karját, Kitét viszont fekete szőr borítja. Neilnek sötét szeme van, Kitnek pedig világos. Neil kontaktlencsét hord, Kit szemüveget. Dellával mindig különbözött az ízlésünk a férfiak terén, és ez nekünk remekül megfelelt. Könnyebb volt tartani magunkat a „Csajok mindig a pasik előtt!” jelszóhoz.

– És hol van most? – érdeklődöm.

– Floridában maradt. Mi két éve költöztünk ide.

Kit megfogja a kezemet.

– Hadd mutassak valamit!

Ez csak valami tévedés lehet. Az ujjaink nem illenek össze. Kitnek hatalmas a keze, és kövérek az ujjai. Olyan, mintha menten összeropantaná az enyémet, kellemetlen érzés. Della mindig azt mondta, két kéznek úgy kell összeillenie, mint a puzzle darabkáknak. Az övé illett Kitéhez. Ő mondta!

A kislány berobog a konyhából. Kit elengedi a kezemet, hogy felkapja.

Úgy tűnik, jól megvannak, főként, hogy Kit nem is a gyerek apja. Neil az apja. Akkor, hol van Neil? És mi történt kettőnkkel?

– Mi történt Neillel? Miért nem vagyunk együtt?

Kit a kislányra pillant – mi is a neve? Tim vagy Tom? –, aztán letelepszik a földre.

– Menj, tökmag, tegyél be egy filmet! Egy perc, és én is ott leszek.

Úgy tűnik, jó gyerek, mert ellenvetés nélkül bólint, majd elszalad, meztelen talpa csattog a fapadlón.

– Neil megcsalt – közli Kit. – De ez nem olyan egyszerű, amilyennek hangzik. Nem vagy rá mérges. Megértetted.

Érzem, hogy az arcomat előnti a forróság. Neil megcsalt?

Nem az a fajta. Arról nem is beszélve, hogy a léptem nyomát is megcsókolta.

– Soha nem tenne ilyet.

Kit megvonja a vállát, és azt mondja:

– Emberek vagyunk. Változunk.

– Nem! – csattanok fel. – Ez egy IKEA-s élet. Nem akarom!

– Mint mondtam, a dolog nem olyan egyszerű. Neilnek megvolt az oka...

Mielőtt megkérdezhetném, hogy mi volt az a bizonyos ok, felsír a kisbaba. Kit az ajtóra pillant, aztán újra rám néz.

– Csak te vagy jó neki. Jön a foga. Ha én veszem fel, teljesen kiakad.

– Még csak nem is szeretem a kisbabákat.

Kit megragadja a karomat, és megfordít. Szembe találok magam a gyerekszoba ajtajával.

– Ezt szereted – jelenti ki, és óvatosan meglök.

– Hogy hívják? – sziszegem, mielőtt benyitok.

Kit elvigyorodik. Fogalmam sincs, hogy miért, de a gyomrom finoman összerándul.

– Brandi.

Megvető pillantást mérek rá.

– Mint a likőr? – suttogom.

Megpróbálja leplezni a mosolyát, és ebben a pillanatban rájövök, honnan származnak a szája melletti, mély barázdák.

– Azt ittál akkor éjjel, amikor teherbe estél.

– Szent ég! – mondom, és kinyitom az ajtót. – Arra ébredek, hogy egy istenverte közhely vagyok.

Brandi a kiságyban ül, és visít. Ahogy megpillant, felemeli a karját. Soha életemben nem kéredezkedett fel hozzám egy gyerek sem – még annyira sem kedvelnek, mint én őket.

Felveszem, mire azonnal abbahagyja a sírást. Kicsi. Egészen apró. És olyan sok haja van, hogy úgy fest, mint egy oroszlánkölyök. Gondolom, ha szeretném a kisbabákat, ezt a példányt egészen aranyosnak tartanám. Kiviszem az... apjához.

– Tessék – mondom, és Kit felé nyújtom.

– Nem – válaszolja. – Te hozod.

Mereven fogom a kicsit, amíg elindulunk egy újabb nappalinak tűnő helyiségbe. Ez is olyan, mintha az IKEA-ból rendezték volna be – csak gyerekeknek. Szent ég! Ha ez tényleg a valóság, mi az ördög ütött belém? Régen nem szerettem az ilyen giccses szemetet. A lakásom úgy festett, mint egy elfuserált zsidvásár.

– Miért néz ki minden *így*? – kérdezem.

– Hogy?

– Mintha nem lenne személyiségem.

Kit meglepettnek tűnik.

– Nem tudom. Ez tetszik neked. Még soha nem gondolkodtam ezen.

– Mégis mióta vagyunk együtt?

Finoman megrándul a szája, és mielőtt bármit mondana, tudom, hogy hazudni fog.

– Néhány éve.

– És szeretjük egymást?

Abbahagyja a fiókban való kotorászást, és rám néz.

– Ismered ezt az érzést, ami ebben a pillanatban eltölt? A zavartságot, a félelmet, a furcsa elbűvöltséget?

Bólintok.

– Én ugyanezt érzem minden áldott nap. Mert soha életemben nem szerettem úgy senkit, mint téged.

Önkéntelenül összerándul a gyomrom.

Bűntudatom támad, amiért a legjobb barátnőm pasija olyat tud mondani, amitől kellemes bizsergés támad a gyomromban. Szerencsére, Brandi belekapaszkodik a hajamba, úgyhogy inkább fájdalomnak érzékelem, mint a Kit szavaira adott válaszreakciónak.

Visszamegy a komódhoz, és elővesz egy színező könyvet. Az az első gondolatom, hogy biztosan a kisfiúé, de Kit a kezembe nyomja.

– Adjam oda Timnek? – kérdezem zavartan.

– Tom – javít ki. – És, nem. Ezt akartam mutatni neked.

Kinyitom az első oldalon, és olyat látok, amire a legkevésbé sem számítottam. Gyönyörű képek sorakoznak cukorkastélyokról, falombokban rejtőző tündérházikókról és sárkányokkal harcoló hercegnőkről. Éppen olyan színezőkönyv, amilyenre gyermekkoromban vágytam.

– Mi ez? – Nem nézek fel, végig szeretném nézni.

– A tiéd – válaszolja Kit, és elveszi tőlem a babát.

Felnevetek.

– Én nem tudok rajzolni. Nincs semmilyen művészi vénám. – Gyorsan becsukom, és visszaadom neki. Milyen furcsa álom! Magamba csípek, de nem ébredek fel, csak fáj.

– Ebből vetted ezt a házat, és ezért költöztünk Washingtonba. Egy egész sorozatot rajzoltál belőle, és nagyon népszerűnek bizonyulnak. Poszterek és jegyzetfüzetek is vannak. Megveheted bármelyik nagyáruházban.

– Nagyáruházban? – ismétlem. – Iskolába járok, és könyvelőnek tanulok. Ez nevetséges. Fel akarok ébredni.

Most miért vagyok kiakadva? Ha ez csak egy álom, akkor egyszerűen át kell vészelnem, nem igaz?

Ebben a pillanatban berohan Tom, és bejelenti, hogy kiborult a narancslé. Kit sietve távozik, így egyedül maradok a kislánnyal. Az

ölembe ültetem, és megérintem a pihe-puha sörényét. Elégedetten felsóhajt, és rájövök, hogy ezt szereti.

– Én is szeretem – tájékoztatom. – Egyszer elaludtam egy temetésen, mert apukám a hajamat csavargatta.

Folytatom, hátha így nem fakad sírva, és nem derül ki, hogy egyáltalán nem értek a kisbabákhoz. Amikor Kit visszaér, a kanapén ücsörgünk, és a kicsi már félig szunyókál az ölemben. Még mindig próbálok felébredni ebből a furcsa álomból. Kit nekidől az ajtófélfának, és megvillantja azt a különös félmosolyát.

– Úgy hasonlít rád.

– Azt sem tudod, milyen vagyok.

– Tényleg, Helena?

Elbizonytalanodom. Már nem tudok semmit.

Folyton azt várom, hogy felébredek, de erre nem kerül sor. Úgy tűnik, órákat töltök Kittel, Tommal és Brandivel, miközben nekik békésen telik a napjuk. Megpróbálok jól viselkedni, úgy tenni, mintha tökéletesen illenék az életükbe, még sétálni is elmegyek velük a legzöldebb erdőbe, ahol valaha jártam. Az álmok tényleg ilyen sokáig tartanak? Amikor az ember felébred, miért tűnik az álom ködös és torz történetnek? Megállunk egy tónál, Tom és Kit kavicsokkal kacsázik, amíg én tartogatom Brandit, aki – legnagyobb rémületemre – valóban csak engem akar. Felmarkolok egy keveset a gazdag, nedves földből, és megkóstolom. Egy álomban nem lehetne íze a földnek. Vagy legalább Oreó ízűnek kellene lennie. És semmiképpen nem földízűnek. Sétálás után Kit vacsorát főz. Halat, amit ő maga fogott. A hatalmas belső udvaron grillezi meg, amit – állítása szerint – én rendeztem be. Ismét emlékeztetem, hogy nem vagyok elég

kreatív ahhoz, hogy kialakítsak egy ilyen nagyszabású teret. Halványan a színezőkre hasonlít a faragott lombházikókkal és az ágakról lógó lámpásokkal. A hal mennyei. Amikor Kit beviszi a gyerekeket fürdetni, teljes pánik üzemmódra kapcsolok. Felsorolom a filmeket, amik segíthetnek: *Eredet, Segítség, felnőttem!, Óz, a csodák csodája*. Amikor Kit visszatér egy üveg borral és két pohárral, már sírok, és konfettidarabkákra tépkedem a szalvétámat.

Kit egy szót sem szól a könnyeim láttán. Kinyitja a bort, teletölti az egyik poharat, és leteszi elé.

Felhajtom, mint egy főiskolás lány. Elvégre, főiskolás lány vagyok – nem anyuka.

– Ez nem a valóság – állapítom meg. – És ha mégis, hová tűntek az emlékeim?

Kit leül mellém, és keresztbe teszi a lábát.

– Azon a napon találtál önmagadra, amikor beléd szerettem. Még csak az enyém sem voltál.

Kit homályosnak és elmosódottnak tűnik a könnyfátyolon át; csendesen pityergek, miközben beszél.

– Mindig ragaszkodtál hozzá, hogy a bal agyféltekéd a domináns, de nem hittem el. Egy művész mindig felismer egy másik művészt. Kiszimatoljuk egymást. Egyik este mindannyian berúgtunk, és elmentünk Della lakására. Közölte, hogy színezni szeretne, ezért elővette az összes kifestőkönyvét, krétáját és filcét. Mindannyian hasra feküdtünk a padlón, és színeztünk, mint az ötéves gyerekek. Olyan elképesztő este volt, amit az ember sosem felejt el. – Kit szünetet tart. – No persze azért is emlékezetes marad, mert akkor lettem szerelmes.

Szeretném, ha folytatná. A történetet, ami soha nem történt meg, mégis olyan valóságosnak hangzik.

– Melletted feküdtem a szőnyegen, Neil a másik oldaladra heveredett. A te képed sikerült a legjobban. Nem egyszerűen jó volt, hanem meglepően jó. Mindenki megdöbbsent, de én úgy éreztem, mintha már tudtam volna. Azon viccelődtünk, hogy jobb lenne, ha művésznek állnál, mire te azt mondtad, szeretnél jól rajzolni, hogy lehessen egy saját kifestőkönyv-sorozatod. Én pedig azt tanácsoltam, hogy fogj hozzá.

Azon kapom magam, hogy tátott szájjal és üveges szemmel bámulom, miközben úgy beszél hozzám, mintha ismerne. Személyes hangon. Mindig szerettem volna megismerni saját magamat, de soha nem tudtam, hol kezdem.

– De én nem tudok...

– Rajzolni – fejezi be Kit helyettem. – Igen, akkor is ezt válaszoltad. De elmentél egy tanfolyamra. És nem árultad el senkinek, csak nekem.

Szeretnék ceruzát ragadni, és ellenőrizni, hogy igazat mond-e, hogy van-e valamiféle rejtett tehetségem, amit még nem fedeztem fel. És azt is tudni akarom, hogy miért éppen Kitnek mondtam el. És ha ez nem álom...

Csakis álom lehet.

– És miféle dolgokat csinálunk együtt? – kérdezem.

Kit megnyalja a száját.

– Mi ketten egyformák vagyunk. Ne nézz így rám!

Felhorkanok, amikor kitör belőlem a nevetés, és gyorsan a szám elé kapom a kezem.

– És mégis nagyon különbözünk. – Elmosolyodik. – Én optimista vagyok, te pesszimista. Én kerülöm a konfliktusokat, te boldogan állsz elébük.

– Akkor hogy lehetünk egyformák?

– Mindketten egyszerre kezdtünk keresni valami igaz dolgot.
Amit néha egy másik ember szerelmében találunk meg.

Nem tudom, mire gondol, de szégyellem bevallani.

– Szívesen csináljuk ugyanazokat a dolgokat?

– Igen. – Az arca árnyékba borul, de hallom, ahogy vakargatja a borostás állát. – Szeretjük a művészetet. A finom ételeket. Az apró pillanatokat, amik örökké tartanak. Szeretünk szeretkezni. Szeretjük a gyerekeinket... – Ennél a résznél libabőrös leszek. – Brandi születése előtt kicsit utazgattunk. Reméljük, hogy ebben még lehet részünk. Van egy listánk azokról a helyekről, ahol szeretkezni szeretnénk.

– És mik szerepelnek ezen a listán? – szakítom félbe. Kiszárad a szám.

Kit mély hangon folytatja.

– Például a Blue Train.

– Az mi? – Előrehajolok.

Kit rám mosolyog.

– Egy vonat, ami Dél-Afrikában közlekedik, Pretoriából Cape Townba.

Visszaegyeneselem.

– Egy vonat? Ó!

Kit felvonja a szemöldökét.

– Kibérelhető. Lélegzetelállító vidéken halad át. Privát kabin, privát szakács.

Most én vonom fel a szemöldökömet.

– És mi van még a listán?

– Egy temető teliholdkor. Egy lombház.

Kit előrehajol, és tölt magának még egy pohár bort.

– És mit szeretek... Miért szeretek veled lenni?

– Önmagad akarsz lenni. És ez engem nem zavar.

Megint nem tudom, miről beszél. Nem vagyok túlságosan nehéz természet. Önmagamnak lenni egészen kis energiabefektetéssel jár.

Csöndesen megisszuk a bort, hallgatjuk a békákat, a vizet és a fákat. Isten teremtményeinek kórusát. Amikor felállok, megszédülök. Megingok, ezért meg kell kapaszkodnom a szék támlájába. Kit is feláll, és nem tudom, hogy a bornak köszönhető, vagy annak, hogy végül sikerült meggyőződnöm magam arról, hogy ez csak egy álom, de merészen odasétálok hozzá. *Ez már egyszer megtörtént.* Az érzés, amikor átkarol. Minden olyan ismerős benne – az ereje, az illata, a kérges ujjai. Nem két olyan ember ölelkezik, akik életükben először érintik meg egymást. Kikapcsolja a melltartómat, és lehúzza a blúzomat, mielőtt elérnék a szájához. Félmeztelenül megcsókolom, életemben először, miközben a hüvelykujjával a mellemet cirógatja. Az egész levegő megtelik izzással, ahogy az érzés szétárad a testemben. Megérint a kéz, ami annyira különbözik Neil hosszú, karcsú kezétől. Súlyos, meleg kéz, tömzsi ujjakkal. Kitnek boríze van. Amikor megcsókolom az arcát, a borosta megsűrj a száját. Nem is olyan kellemetlen. Megrántom az ingét, mire ő egy mozdulattal kibújik belőle. Tetszik, hogy ilyen erős, és az érzés csak fokozódik, amikor felemel, és az asztalra fektet. Kinyújtom a lábam, hogy a dereka köré kulcsolhassam.

Ez nem a valóság. Nem lehetek hűtlen. Lehunyom a szemem. Lehúzza a nadrágomat, megcsókol a bugyin keresztül, majd rám fekszik. A borospoharak a földre esnek, és ripityára törnek. Elfordítom a fejem, hogy megnézzem a szilánkokat, miközben Kit végigcsókolja a nyakamat, és a keze az alsóneműmben matat. Bizsereg a bőröm, a csípőm vágyakozva felemelkedik. Vágyik... Kitre. Lehajtja a fejét. Látom, felkészült, hogy belém hatoljon. Aztán érzem őt, odalent.

Szédülten belekapaszzkodok a karjába. És ebben a pillanatban nem érdekel, kicsoda, és kihez kellene tartoznia. Minden olyan természetesnek tűnik, mintha olyasmit tennék, ami teljesen megszokott. Fennakad a szemem, amikor belém hatol.

És akkor felébredek.

* 2 *

#mittettekapiámba

A KOCSIMBAN TÉREK MAGAMHOZ. A szélvédőn éles fény hatol be, ezért hunyorogni kezdek. A vezetőoldali ablakon zsíros ujjlenyomat. Egy odanyomott, majd elhúzott kéz. Ott lehet már egy ideje. Valami rémlík arról, hogy berúgtam, sült csirkét ettem, és nem találtam a kulcsomat. Folyton le akarom törölni, de túl... elfoglalt vagyok. Kitet keresem. Hol lehet? Nem, nem is őt kell keresnem. Neillel járok. Őt szeretem. Az agyam ott ragadt az... álomban? Felemelem az ülésemet, és megdörzsölöm a mellkasomat. Fáj. Mintha valóságos lenne. Lehet, hogy szívrohamom van; úgy érzem, mintha magas lenne a koleszterinszintem. Nem, valami másról van szó. Olyan szomorúnak érzem magam. Hogy lehet egy álom ilyen részletes? Még soha nem tapasztaltam ehhez foghatót. Felvillan a telefonom kijelzője. Neil az. Az étteremben vannak, és engem keresnek. Neil, Della és Kit. Már emlékszem. Egy órával korábban érkeztem, és szerettem volna egyet pihenni, mielőtt a többiek megjönnek. A sok áttanult éjszaka megtette a hatását.

Lassan kiszállok a kocsiból, és körülnézek. Egy hete nem alszom jól a záróvizsgák miatt. Aztán lediplomázom. Aztán felnövök. Nem egészen olyan felnőtt leszek, mint az álomban, gyerekekkel, házzal és Kittel. Még mindig érzem az ajkát a nyakamon. Felemelem a kezem, és megérintem azt az érzékeny pontot, a fülcimpám alatt. Az álom hamarosan elmúlik, de amikor belépek az ajtón, és elindulok a barátom felé, még ott van; ragacsos és súlyos. Úgy érzem magam, mintha az álombéli Helena lennék. Kitet keresem. Ott ül Della mellett, és komolyan figyel, amit a barátnőm a fülébe suttog. Várom, hogy észrevegyen. Nem tudom, mit várok, talán, hogy meglátok valamit a szemében, valami ismerős dolgot? Olyan hülye vagyok! Semmi ilyesmi nem történik. Amikor Kit meglátja, hogy közeledek az asztal felé, udvariasan rám mosolyog, és szenvtelenül elkapja a tekintetét. De mit várok, amikor alig ismerjük egymást? Della már jóval lelkesebben üdvözl. Kedvesen elmosolyodok, amikor felpattan, hogy megöleljen, majd megdicséri a szoknyámat. Kit az étlapot tanulmányozza. Legszívesebben kitépném a kezéből.

Hát, nem látsz? Van egy kisbabánk!

Elpirulok a saját gondolataimtól, Neil kihúzza nekem a széket, és arcon csókol. Lehunyom a szemem, és megpróbálom közel engedni magamhoz. De nincs jó illata, és az ujjai túl hosszúak és csontosak, ahogy simogatja a nyakamat.

Szent ég! Olyan, mintha drogoztam volna.

– Mi a baj? – kérdezi Neil.

Belekortyolok a vizembe, és magamra borítom.

– Semmi. Csak nagyon éhes vagyok. – Neil odainti a pincért, én pedig azon tűnődöm, tényleg megcsal-e. Neil, aki szereti, ha a dolgok egyszerűen és problémamentesen zajlanak. A megcsaláshoz

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

erőfeszítést kell tenni. Olyan, mint egy kusza érzelmi svédasztal, és ő erre egyáltalán nem alkalmas.

Amikor megérkezik a pincér, bort rendelek. Neil felvonja a szemöldökét, és nem is csoda. Gondolom. Egészen eddig a sört szerettem.

– Azt hittem, nem szereted a bort.

– Nem is – válaszolom, és Kitre pillantok. – De most már szeretem. Hihetetlenül meleg van itt.

Kit is bort rendel. Della és Neil elviccelődnek rajtunk. Azt mondják, öregszünk. Én is ezt mondtam volna... múlt héten, ma reggel, egy órája. Valóban képes lenne egy álom befolyásolni az ízlésünket? Nem hinném.

Mindenféle dologról beszélgetnek, de alig hallom őket. Ezek a témák már nem érdekelnek. Előveszek a táskámból egy tollat, és rajzolgatni kezdek a papír tányéralátétre. Megpróbálom lerajzolni a dolgokat, amiket a kifestőkönyvben láttam, de rémesen sikerül.

– Mit csinálsz? – kérdezi Della. – Teljesen el vagy varázsolva. – Közel hajol Kithez, és a combját simogatja. Aztán felemeli a tányéralátétet, és alaposan szemügyre veszi. – Ez egy... lombház?

– Igen! – vágom rá izgatottan. Della felnevet, és elszomorodom.

– Nem ebből fogsz megélni, Helena. Neked matekos agyad van. – Elveszem tőle az alátétet, de fordítva teszem a helyére. Kit rám néz, mintha most látna először.

– Szeretsz rajzolni? – kérdezi. Szeretem az emberek szemét édességekhez hasonlítani. Kit szeme olyan, mint a csokoládé – olvadós és meleg. Nem vagyok nagy csokirajongó, de Neilnek savanyúcukorka szeme van, és jelen pillanatban szükségem van valami tényleg édesre.

– Nem – válaszol Neil helyettem. – Évek óta ismerem, és még soha nem láttam, hogy akár csak firkálgatott volna.